

Sygn. akt IV CSK 297/19

POSTANOWIENIE

Dnia 22 października 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z powództwa Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej - Funduszu
Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych
przeciwko Syndykowi masy upadłości Z. K. prowadzącego działalność
gospodarczą pod nazwą S. w T. w upadłości
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 22 października 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 9 stycznia 2019 r., sygn. akt I ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 9 stycznia 2019 r. Sąd Apelacyjny w (...) w sprawie o zapłatę oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Okręgowego w L. z dnia 29 listopada 2017 r., zasądzającego od pozwanego odsetki ustawowe za opóźnienie od kwoty 293 493,40 złotych od dnia 7 października 2013 r.

Powód wniósł skargę kasacyjną, wskazując, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, sprowadzające się do odpowiedzi na pytanie, czy na podstawie art. 203 § 1 k.p.c. możliwe jest skuteczne cofnięcie pozwu w sposób dorozumiany, w razie braku wyraźnego oświadczenia powoda o cofnięciu pozwu, przy jednoczesnym braku umocowania pełnomocników powoda do

zrzeczenia się roszczeń i braku zezwolenia pozwanego na cofnięcie pozwu. Zdaniem skarżącego, odpowiedź na wskazane zagadnienie powinna być negatywna, co oznacza, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zagadnienie prawne, które - zdaniem skarżącego - uzasadnia przyjęcia skargi do rozpoznania, sprowadza się w istocie do pytania, czy czynności procesowe podejmowane przez strony w postępowaniu cywilnym - w tym wypadku cofnięcie pozwu - mogą być dokonywane w sposób dorozumiany. Odpowiedź twierdząca na tak sformułowane pytanie jest oczywista, w doktrynie bowiem, a także w judykaturze przyjmuje się powszechnie, że czynność procesowa, jeżeli nie zastrzeżono dla niej żadnej kwalifikowanej formy, może być dokonana w każdy sposób pozwalający na zdiagnozowanie jej istoty i celu. W niektórych przypadkach mogą to być nawet zachowania konkludentne, w tym - zaniechania (np. orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 8 kwietnia 1937 r., C.II. 2952/36, OSP 1938, poz. 88, z dnia 14 maja 1937 r., C.II. 38/37, OSP 1938, poz. 154, z dnia 26 maja 1937 r., C.III. 2755/36, Zb.Urz. 1938, poz. 147, z dnia 19 lipca 1937 r., C.III. 1662/35, Zb.Urz. 1938, poz. 193, i z dnia 28 lutego 1958 r., 3 CR 464/57, OSPiKA 1960, nr 11, poz. 290, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2004 r., I CK 204/04, OSNC 2005, nr 10, poz. 176, oraz postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 czerwca 2007 r., IV CZ 33/07, „Izba Cywilna” 2008, nr 12, s. 46, i z dnia 11 stycznia 2019 r., V CZ 91/18, nie publ.). Takie stanowisko zajął także Sąd Najwyższy w uchwale całej Izby Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 20 grudnia 1969 r., III PZP 43/69 (OSNCP 1970, nr 3, poz. 40), stwierdzając m.in., że zawarcie ugody przed sądem w toku procesu oznacza w świetle przepisów kodeksu postępowania cywilnego dorozumianą wolę odstąpienia od zgłoszonego w pozwie.

Normatywne potwierdzenie dla tej tezy można wywieść m.in. z art. 130 § 1 *in fine* k.p.c., przewidującego, że niedokładności pisma procesowego (*scil.* czynności procesowej) nie stanowią przeszkody do nadania pismu (czynności procesowej) właściwego znaczenia i biegu. Najważniejszy jest cel pisma i zawartej w nim czynności, a nie brzmienie lub nadana forma.

W tej sytuacji należy przyjąć, że wskazana przyczyna kasacyjna (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) nie występuje, co uzasadnia orzeczenie, jak w sentencji.

as]

jw